

Otthonom Erdély. Szülőföldem Szövérd

18 éves vagyok... Egyesek szerint most élem a legszebb éveimet, de nem is tudom, én ezt talán teljesen másképp élem meg. Egy kis faluban élek, mely mindössze 150 lakossal rendelkezik, de egykoron (ahogy a régi ember mondja) még nagyapám idejében ez a kis falu egy valódi óriás volt a környező falvakhoz képest, de a halál, akárcsak a születés, része az életünknek és a falu lakosságának a számát a tömeges elköltözés is megpecsételte... idővel a halál sajnos átvette a születés fölött az uralmat. Ezt az Erdély szívében található egykoron óriás, de mára már kisemberré zsugorodó idilli falut Szövérdnek hívják. Egy igazi vadregényes tájon terül el, 5 kilométeres távolságban csak szántóföldekkel, erdőkkel és legelőkkel szomszédos, amelyeknek lakói a vadállatok olykor-olykor meglátogatnak minket jó szomszédhoz illően. Viszont a történetben amelyet el fogok mesélni én és öreg kutyám látogatjuk meg őket.

A madarak reggeli tornájával ébredtem és az ezzel járó hangzavarral, amit az ablakunk előtti almafán adtak elő. Már megszokottá vált, hogy este a kutyák erőt fitogtató ugatására alszom el és reggel a madarak énekére kelek fel. Ezért is tartom magam szerencsésnek, hogy egy ilyen helyre születtem mint ez az erdélyi falu, amely kézen fogva jár a természettel. Elvégeztem a reggeli teendőimet és öreg barátommal Rexel elindultunk az utunkra.

Rex, a kutyám lassan a 12. életévét tölti, tehát már eléggé benne van a korban és ez látszik is rajta. Megfontoltabb és nyugodtabb lett, lassan a fekete bundája teljesen kiszürkül és akkor már nem csak papíron lesz öreg. Tehát így lassan és megfontoltan jártuk a falut, amely magát meg nem hazudtolva ugyan olyan csendes és nyugodt volt, mint mindig. Utunk során elhaladtunk egy székelykapu mellett, amely eszembe juttatta azt, hogy mennyire boldoggá tesz az, hogy ennek a nemzetnek a tagja lehetek, annak ellenére is, hogy gyakran hallom azt, hogy a magyarok között románok és a románok között magyarok vagyunk. Én erdélyinek tartom magam! Utunkat egy temetőn keresztül folytattuk ahol a múlt embereinek tisztelegve csendben sétáltunk, csak egy nagy varjú káromása zavarta meg a csendet aki gúnyolódva szállt el felettünk. Van egy hely Szövérdén ahova ha elmegy az ember, oda mindig vissza fog vágyni, mivel onnan olyan szép a kilátás, hogy a legtöbbet látott festőnek is el akadna a szava, mi csak úgy hívjuk, hogy a Szászok dombja és

most az utunk végállomása. Mikor már jócskán magunk mögött hagytuk a falut a kelleténél jobban figyeltük a környezetünket, mert én biza szeretem az állatokat, de egy valamivel még ha fizetnék sem találkoznék és az biza a medve. Itt Erdélyben mindig azt mondjuk, hogy a medve nem játék és ez így is van.

Már javában tartott az ősz és a fák a leveleiből mintha egy rozsdás szőnyeget terítettek volna elénk ezzel is megkönnyítve az utazásunkat. Zökkenőmentesen haladtunk tovább és én közben gyönyörködtem az előttem elterülő erdélyi tájban, amely felnevelt és megtanította, hogy mit jelent a haza, és én ide mindig hazajöhetek. Tovább haladva egy őz csordára akadtunk, olyan 10-en lehettek. A kutyám fiatalabb korában mit sem gondolva rávetette volna magát a csordára és kergette volna őket mindaddig amíg meg nem unta volna, mivel megfogni még álmában sem sikerült volna neki egyiket sem, de most rájuk sem hederített csak nézte őket egy darabig, majd tovább jött utánam.

Elérkeztünk az utunk legnehezebb részéhez, ami nem volt más mind egy jókora nagy domb, amit én már hegynek mondanék mivel ahhoz, hogy az ember megmássza igencsak jó formában kell lennie. Na de mégsem hazudtolhattam meg önmagam és ezzel együtt fiatalságom, ugyanis sok sportágot kipróbáltam már, így ez a kis felmerülő nehézség már nem is volt akadály. A kutyám meg vén róka léte mégis jócskán megelőzött és mire én felértem ő már ki is pihente magát. Ezzel a kisebb edzésnek mondható hegymászással megérkeztünk a Szászok dombjára, amely jutalmul szemet kápráztató kilátással és a kicsi erdélyi falum látképével jutalmazott meg minket, melynek alakzata tulipán formát öltve körvonalazódik szemeim előtt.

Ekkor értettem meg azt, hogy amíg van erőm és időm ahhoz, hogy megtegyem ezt az utat addig tényleg ezek a legszebb éveim, és ekkor tudatosult bennem igazán, hogy mennyire hálás vagyok azért, hogy erdélyinek mondhatom magam. Igen erdélyinek! Egy olyan Erdély szülötte vagyok, ahol őseim megharcoltak az otthonukért, a családjukért, a falujukért.

Örökségül kaptam ezt a helyet, mely a nagy világ szeme elől elbújva terül az Őrhegy lábánál, ahol esőzések és hóolvadáskor még mindig nagy a sár, s ahol régebben valamikor a hatvanas évek környékén emiatt falábon is jártak a falu lakói. Szövérdén minden évszak gyönyörű, minden kornak és időnek megvan a maga varázsa, de a legszebb évszak talán mégis csak a tavasz, amikor újjáéled a falu, kizöldül az erdő, kivirágoznak a fák, kinyílnak a tündöklő virágok.... ilyenkor

valami elindul. Úgy hiszem tulajdonképpen újjáéled falu, megelevenednek a lakói, elindul az élet. Ilyenkor, igazán csodálatos látvány tárul a szemlélő elé nemcsak a Szászok dombjáról, hanem az Órhegyről is.

Ahogy így elmélkedem, Rex mély nyugalommal figyelő elmélázó tekintetem. Nekem pedig eszembe jut édesapám verse, melyet akkor írt, amikor egy időre el kellett szakadjon szülőföldjétől:

„Egy gyönyörű nap, mely fenn ragyog az égen, A természet gazdag erejében.

Én is úgy szeretnék ragyogni, A szülőföld medrében.

De a sors elsodort messzire, És ezért nincs boldogság a szívembe.

De az idő mindent megemészt, És az ember új életre kész. ”

Gyermekkoromban azt hiszem nem is értettem igazán e sorokat, valójában csak most kezdtem ráeszmélni, hogy mit is jelentenek igazán. Bár édesapám sokszor mesélt nekünk arról, hogy milyen volt az élete távol az otthonától, és bár láttam rajta, hogy elérzékenyült, mégis mindig is hajtott a kalandvágy, hogy egyszer felfedezem a szerény falucskámon kívüli világot is. Aztán teltek múltak az évek elkerültem tanulni a nagyvárosba, és ezzel együtt jöttek nehézségek is. Kezdek belépni a fiatal felnőttek korába, megváltoztam én is. Komolyabb, tudatosabb lettem. S ha a jövőre gondolok tudom, hogy tanulmányaim folytatása érdekében egy kis időre el kell hagyjam szeretett falumat. De bármerre is járjon az ember a világon, bármilyen szép és kellemes helyeken, úgy is egy idő után honvágya lesz. Mind ahogy a közmondás is tartja „Mindenütt jó, de a legjobb otthon” és ez teljes mértékben így is van, mert az otthont, a szülőföld melegét nem pótolhatja semmi. Innen indultam és mindig ide térek vissza. A jobb jövő, a tanulmányaim-, és fejlődésem érdekében egy darabig itt kell hagyjam a családi fészket és talán eljön az az idő, amikor csak ünnepnapokon tudok majd hazajönni, visszatérni édesanyámhoz, édesapámhoz. De bárhová is sodorjon a sors gyermekkorom emlékei egy kis településre Szövérdre fognak visszahúzni, mivel ebben a kis falucskában nőttem fel, tulajdonképpen itt kezdődött minden és ezért Erdély számomra az otthonomat és minden boldogságom szülőhelyét képezi. Történjen bármi, sodorjon bármilyen messzire is az élet viharos tengere édesapám szavai mindig ott zengenek majd a szívemben: *“Ha egyszer a remény elszáll, Az én szülőföldem Szövérd visszavár!”*

Ahogy így elmélkedtem harang szóra lettem figyelmes. Öreg barátom is fölugrott mellőlem. Láttam rajta, hogy most már hazamenne. De valóban eljárt már felettünk az idő, s a délutáni

harangszó hívogatta istentiszteletre a híveket. Kis falum egyetlen temploma gyöngyszemként ékeskedik a falu közepében és befogad minden látogatót kicsit, nagyot, időst és fiatalat. Elindultam én is, megyek haza.